

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 170

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 martie 2016

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 837 din 8 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (1) din Codul penal	2-3	Decizia nr. 8 din 14 ianuarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă	12-14
Decizia nr. 862 din 10 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011	4-5	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 874 din 15 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (1) din Codul penal	6-8	129. — Ordin al ministrului comunicațiilor și pentru societatea informațională privind desemnarea reprezentanților Ministerului Comunicațiilor și pentru Societatea Informațională ca membri în cadrul Consiliului Infrastructurii naționale pentru informații spațiale în România.....	14
Decizia nr. 2 din 14 ianuarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 719 alin. (2) din Codul de procedură civilă	9-10	215. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru modificarea Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 150/2010 privind comercializarea semințelor de plante oleaginoase și pentru fibre.....	15
Decizia nr. 3 din 14 ianuarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.000 alin. (1) din Codul de procedură civilă	10-12	ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
		15. — Normă privind aprobarea Reglementărilor contabile aferente situațiilor financiare anuale aplicabile Fondului de garantare a asiguraților	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 837**

din 8 decembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (1) din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Andreas Nadasdy în Dosarul nr. 16.233/3/2010 (3.909/2013) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 670 D/2015.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 17 noiembrie 2015, în prezența părții Sorin Crișan și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 3 decembrie 2015 și, ulterior, pentru aceleași motive, pentru data de 8 decembrie 2015, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 20 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 16.233/3/2010 (3.909/2013), **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (1) din Codul penal**, excepție ridicată de Andreas Nadasdy într-o cauză având ca obiect soluționarea unui apel declarat împotriva unei sentințe penale prin care autorul excepției a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, comisă în variantele prevăzute la art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal din 1969, în forma continuată, prevăzută la art. 41 alin. 2 din același cod.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul criticat, prin folosirea în cuprinsul său a sintagmei „și împotriva aceluiași subiect pasiv”, este discriminatoriu, îngrădind egalitatea subiecților de drept în fața legii și a actului de justiție. Se observă că dispozițiile art. 35 alin. (1) din Codul penal nu specifică dacă este vorba despre subiectul pasiv principal sau despre cel secundar, aspect care lipsește textul criticat de

previzibilitate. Se arată că, în acest fel, prevederile art. 35 alin. (1) din Codul penal determină aplicarea unui regim juridic diferit în cazul săvârșirii unor infracțiuni de rezultat, în care subiectul pasiv este multiplu, subiectul pasiv secundar fiind statul român, de cel aplicabil în cazul săvârșirii infracțiunilor de pericol, care se caracterizează prin existența unui singur subiect pasiv, secundar, care este statul român, dar poate exista și unicitate de subiect pasiv principal, cum este cazul infracțiunii de luare de mită.

5. **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că, în realitate, autorul excepției solicită modificarea textului criticat, prin preluarea în cuprinsul art. 35 alin. (1) din actualul Cod penal a prevederilor art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969. Or, se arată că această operațiune legislativă este de competența Parlamentului, potrivit dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție.

6. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

7. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 35 alin. (1) din Codul penal, care au următorul cuprins: *„Infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții și împotriva aceluiași subiect pasiv, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.”*

10. Se susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției. Curtea reține că autorul invocă, prin argumentele aduse în susținerea excepției de neconstituționalitate, și dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție.

11. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 54 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 17 aprilie 2015, paragraful 16, a constatat că textul criticat adaugă la definiția similară consacrată prin art. 41 alin. (2) din Codul penal din 1969 condiția săvârșirii infracțiunii împotriva aceluiași subiect pasiv. Prin urmare, potrivit actualei reglementări, infracțiunea continuată constă în săvârșirea, la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții infracționale și împotriva aceluiași subiect pasiv, de acțiuni sau inacțiuni, care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni, fiind, astfel, caracterizată prin unitate de subiect activ, unitate sub aspectul laturii subiective și, așa cum s-a arătat anterior, unitate de subiect pasiv. Din acest ultim punct de vedere, Curtea a subliniat faptul că, potrivit art. 238 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, condiția unității subiectului pasiv se consideră îndeplinită și atunci când bunurile ce constituie obiectul infracțiunii se află în coproprietatea mai multor persoane sau când infracțiunea a adus atingere unor subiecți pasivi secundari diferiți, dar subiectul pasiv principal este unic.

12. Având în vedere cele arătate prin decizia anterior referită, Curtea constată că, indiferent de existența unui subiect pasiv secundar sau de unicitatea acestuia, persoanele care săvârșesc aceeași infracțiune, în formă continuată, conform dispozițiilor art. 35 alin. (1) din Codul penal, se află în situații similare, atâta vreme cât infracțiunile săvârșite sunt caracterizate prin existența unui subiect pasiv principal unic, și vor beneficia de același regim juridic sancționator.

13. De asemenea, Curtea reține că, și în contextul actualei reglementări, care prevede unicitatea subiectului pasiv, infracțiunile de pericol pot fi reținute în formă continuată, atunci când sunt îndeplinite celelalte condiții prevăzute la art. 35 alin. (1) din Codul penal, respectiv unitatea subiectului activ și existența unei singure rezoluții infracționale. În acest caz, subiectul pasiv al infracțiunii este statul, această categorie de infracțiuni consumându-se prin crearea stării de pericol social. Prin urmare, persoanele care săvârșesc astfel de infracțiuni

continuate se află în situații juridice similare cu cele care săvârșesc infracțiuni continuate de rezultat, caracterizate prin existența subiectului pasiv principal unic sau prin existența unui subiect pasiv principal unic și a unui subiect pasiv secundar, urmând a li se aplica același regim sancționator.

14. Pentru aceste motive, Curtea constată că textul criticat nu este lipsit de claritate, precizie și previzibilitate, așa cum susține autorul excepției, acesta respectând cerințele de calitate a legii prevăzute la art. 1 alin. (5) din Constituție.

15. Având în vedere aceleași motive, Curtea reține că textul criticat nu încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât nu generează situații juridice diferite în funcție de existența sau inexistența unui subiect pasiv secundar sau de identitatea subiectului pasiv principal, această ultimă calitate putând fi întrunită de către stat, în cazul săvârșirii unor infracțiuni continuate de pericol. În acest sens, Curtea a reținut în jurisprudența sa că discriminarea presupune reglementarea unui tratament juridic diferit în privința unor persoane care se află în situații juridice similare, aspect care nu poate fi constatat, însă, în prezenta cauză (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, și Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015).

16. Așa fiind, Curtea constată că nu poate fi reținută nici încălcarea prin prevederile art. 35 alin. (1) din Codul penal a dispozițiilor constituționale ale art. 124 alin. (2) conform cărora justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.

17. Totodată, Curtea reține că dispozițiile legale criticate reprezintă opțiunea legiuitorului, care se încadrează în politica penală promovată de acesta, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală. Prin adoptarea acestor norme, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere, respectând principiul egalității în drepturi a cetățenilor (a se vedea Decizia nr. 683 din 19 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2015).

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Andreas Nadasdy în Dosarul nr. 16.233/3/2010 (3.909/2013) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și constată că dispozițiile art. 35 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 8 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 862

din 10 decembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, excepție ridicată de Ion Moise, Nicolae Gavrilă și Constantin Tache în Dosarul nr. 3.872/114/2014 al Tribunalului Buzău — Secția I civilă — Complet specializat conflicte de muncă și asigurări. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.144D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că Constantin Tache, autor al excepției de neconstituționalitate, a transmis, prin poșta electronică, o serie de înscrisuri la dosar, precum și o solicitare de judecare a cauzei în lipsă.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 3 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 3.872/114/2014, **Tribunalul Buzău — Secția I civilă — Complet specializat conflicte de muncă și asigurări a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011.** Excepția de neconstituționalitate a fost invocată de Ion Moise, Nicolae Gavrilă și Constantin Tache într-o cauză privind acordarea indemnizației lunare reparatorii cuvenite în temeiul Legii nr. 341/2004.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că sunt beneficiari ai prevederilor art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, însă prin art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată prin Legea nr. 283/2011, legiuitorul a sistat plata indemnizațiilor stabilite pentru urmașii eroilor revoluției din 1989. Apreciază că prin această măsură s-a creat o discriminare între aceștia din urmă și celelalte categorii care beneficiau de prevederile Legii nr. 341/2004, discriminare ce a fost sancționată inclusiv de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, exemplu fiind, în acest sens, Hotărârea din 4 noiembrie 2014, pronunțată în Cauza *Bosnigeanu și alții împotriva României*.

7. **Tribunalul Buzău — Secția I civilă — Complet specializat conflicte de muncă și asigurări** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

8. În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise ale autorului excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1) și (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011. Aceste prevederi au următorul conținut: „Art. II. — Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează: [...]”

Art. 18. — În anul 2012, indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la

Braşov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu se acordă.”

12. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 922 din 1 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 ianuarie 2013, Decizia nr. 88 din 28 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 167 din 28 martie 2013, Decizia nr. 220 din 15 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 407 din 2 iunie 2014, sau Decizia nr. 171 din 19 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 21 mai 2015.

14. Prin aceste decizii, Curtea a constatat că prevederile art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar sunt constituționale în raport de criticile formulate, și a reținut că prin reglementarea criticată s-a suspendat plata indemnizațiilor lunare reparatorii prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004, după cum urmează:

— în anul 2012, potrivit art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, introdus prin Legea nr. 283/2011 de aprobare a acestei ordonanțe de urgență, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011;

— în anul 2013, potrivit art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012;

— în anul 2014, potrivit art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 privind reglementarea unor măsuri bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 550 din 30 august 2013.

15. În contextul criticilor formulate și în prezenta cauză, Curtea a apreciat că nu poate fi reținută critica privind încălcarea

dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece prin prevederile de lege criticate se instituie un tratament egal pentru toate persoanele aflate în aceeași situație, aplicându-se în mod nediscriminatoriu tuturor beneficiarilor indemnizațiilor prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004.

16. Curtea a subliniat că „acordarea indemnizației prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 nu constituie, potrivit Constituției, o obligație de reglementare a statului, astfel că nu se poate vorbi despre existența unui drept fundamental la obținerea unor indemnizații în virtutea calității de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite în cadrul Revoluției Române din Decembrie 1989. Acordarea indemnizației prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 este supusă practic condiției ca statul să dispună de resursele financiare pentru a putea acorda și alte drepturi pecuniare față de cele pe care Constituția le nominalizează în mod expres.” Așa fiind, Curtea a constatat că, „deși temeiul moral al acordării acestor beneficii, izvorât din sentimentul de recunoștință pentru cei care, prin jertfa și contribuția proprie, au condus la căderea regimului comunist și la instaurarea democrației, este incontestabil, acesta nu constituie totuși, potrivit Constituției, o obligație de reglementare a statului în acest sens, neputându-se vorbi astfel de existența unui drept fundamental la obținerea unor indemnizații în virtutea calității de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite în cadrul Revoluției Române din Decembrie 1989”.

17. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

18. În fine, Curtea reține că începând cu luna ianuarie 2015, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 969 din 30 decembrie 2014, și Ordonanței Guvernului nr. 1/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 19 ianuarie 2015, s-au modificat și completat prevederile art. 3 și art. 4 din Legea nr. 341/2004, care stabileau categoriile de titluri ce se pot acorda luptătorilor pentru victoria Revoluției din Decembrie 1989 și drepturile corespondente deținerii acestor titluri (introducându-se un nou titlu, Luptător cu Rol Determinant), iar noul conținut normativ al art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 prevede acordarea unei indemnizații de grațitudine lunară începând cu anul 2015.

19. Pentru argumentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ion Moise, Nicolae Gavrilă și Constantin Tache în Dosarul nr. 3.872/114/2014 al Tribunalului Buzău — Secția I civilă — Complet specializat conflicte de muncă și asigurări și constată că prevederile art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Buzău — Secția I civilă — Complet specializat conflicte de muncă și asigurări și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 874

din 15 decembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (1) din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Andreea Elena Marta și Maria Magdalena Lungu în Dosarul nr. 3.493/299/2013 al Judecătoriei Sectorului 1 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 810D/2015.

2. La apelul nominal, pentru autoarele excepției răspunde apărătorul ales Tiberiu Bărbăcioru, cu împuternicire avocațială la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autoarelor excepției, care solicită admiterea acesteia, pentru argumentele invocate în fața Judecătoriei Sectorului 1 București. În acest sens, arată că dispozițiile art. 213 alin. (1) din Codul penal încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, întrucât, deși prostituția a fost dezincriminată, proxenetismul continuă să fie incriminat, în condițiile în care acesta nu reprezintă decât o formă de participare — instigare sau complicitate — la săvârșirea faptei de prostituție. Or, art. 49 din Codul penal prevede pentru participanți aceeași sancțiune ca și pentru autor. În plus, proxenetismul poate constitui contravenție, în temeiul Legii nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată, atunci când locul săvârșirii faptei de atragere de persoane în vederea practicării prostituției este unul public, în timp ce proxenetismul care vizează spațiul privat constituie infracțiune.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (1) din Codul penal. În acest sens, arată că determinarea și înlesnirea, ca modalități de realizare a proxenetismului, reprezintă, într-adevăr, forme de participare prin raportare la fapta de prostituție. Totodată, în măsura în care autoratul este sancționat ca infracțiune, formele de participare trebuie supuse art. 49 din Codul penal referitor la unitatea de sancțiune. În speță, însă, avem o situație diferită, întrucât

prostituția nu mai este incriminată, ceea ce înseamnă că autoratul nu mai este prevăzut ca infracțiune. Legiuitorul a simțit însă nevoia să incrimineze proxenetismul — care înseamnă determinarea și înlesnirea practicării prostituției, adică instigarea și complicitatea — ca infracțiune autonomă, pentru rațiuni de politică penală, apreciind că alte valori sociale sunt prejudiciate. În aceste condiții, critica autoarelor excepției referitoare la încălcarea principiului egalității de sancțiune, pe motiv că ar fi vorba de aceeași faptă la care participă atât autorul, cât și cel care determină sau înlesnește practicarea prostituției, este nefondată, întrucât aceste forme de participare au devenit, în noul Cod penal, infracțiuni autonome, cu reglementare distinctă. De asemenea, nu este vorba de lezarea aceluiași valori sociale, cum era cazul în vechiul Cod penal, potrivit căruia atât prostituția, cât și proxenetismul erau infracțiuni care aduceau atingere unor relații privind conviețuirea socială. În momentul de față se consideră că libertatea sexuală a persoanei este o valoare de care aceasta poate, în anumite condiții, să dispună, astfel că nu a mai fost incriminată fapta de prostituție. Potrivit noului Cod penal, proxenetismul face parte din capitolul privind exploatarea persoanelor vulnerabile, fiind vorba, așadar, de o altă valoare socială ocrotită prin incriminare. Prin urmare, avem o reglementare distinctă, autonomă, a formelor de participare în discuție, iar valorile sociale puse în pericol sunt diferite în cazul prostituției, respectiv al proxenetismului, astfel încât nu se poate vorbi de situații juridice egale. În ceea ce privește reglementarea contravențională, aceasta are în vedere o calificare alternativă, revenind practicii judiciare rolul de a stabili dacă într-o situație concretă este vorba de săvârșirea unei contravenții sau a unei infracțiuni.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 20 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 3.493/299/2013, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (1) din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Andreea Elena Marta și Maria Magdalena Lungu cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect tragerea la răspundere penală pentru săvârșirea, printre altele, a infracțiunii de proxenetism.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarele acesteia susțin, în esență, că dispozițiile art. 213 alin. (1) din Codul penal încalcă egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, întrucât introduc două paliere de tratament inegal pentru autorii faptei de proxenetism, în funcție de forma de participare și de locul săvârșirii faptei. Astfel, arată că, la 1 februarie 2014, prin intrarea în vigoare a noului Cod penal, infracțiunea de prostituție, prevăzută de art. 328 din Codul penal din 1969, a fost scoasă din sfera ilicitului penal. Consideră că proxenetismul, în esență

sa, reprezintă o formă de participare penală la săvârșirea faptei de prostituție, fie în forma instigării („*determinarea*” — art. 47 din Codul penal), fie sub forma complicității („*înlesnirea*” — art. 48 din Codul penal), în condițiile în care prostituția nu mai constituie infracțiune. De altfel, întreținerea de acte sexuale cu diferite persoane în scopul obținerii de foloase patrimoniale pentru sine sau pentru altul nu este nici măcar contravenție, așa cum reiese din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 7 februarie 2014. Constituie contravenție doar fapta de atragere (racolare) de persoane, sub orice formă, săvârșită în locuri publice în vederea practicării prostituției, ceea ce înseamnă că sunt sancționate contravențional doar actele pregătitoare săvârșite în locuri publice în vederea practicării prostituției. Prin urmare, deși persoana care practică prostituția nu răspunde penal, instigatorul și complicele răspund, fiind încălcat principiul egalității de sancțiune consacrat de art. 49 din Codul penal, care prevede aceeași sancțiune pentru toți participanții, cu atât mai mult cu cât, atât în cazul fostei infracțiuni de prostituție, cât și în cazul infracțiunii de proxenetism, valorile sociale ocrotite sunt aceleași, și anume „bunele moravuri din cadrul relațiilor de conviețuire socială și de asigurare licită a mijloacelor de existență”, așa cum a reținut Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite, prin Decizia nr. XVI din 19 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 17 iulie 2008, decizie pronunțată în recurs în interesul legii. Cu privire la cel de-al doilea palier de tratament inegal, autoarele excepției arată că proxenetismul săvârșit sub forma îndemnării sau a determinării unei persoane la oferirea de servicii sexuale contra cost în cazul expunerii acestei oferte în locuri publice este sancționat contravențional, ceea ce înseamnă că tratamentul sancționator prevăzut pentru proxenetul care îndeamnă sau determină la atragerea de persoane, sub orice formă, săvârșită în locuri publice în vederea practicării prostituției este, în mod surprinzător, mai puțin sever decât cel aplicabil proxenetului care îndeamnă sau determină la expunerea ofertei sexuale în spațiul privat, deși expunerea publică a unor astfel de practici ar trebui sancționată mai sever decât cea produsă în spațiul privat.

7. **Judecătoria Sectorului 1 București** apreciază că dispozițiile art. 213 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale, fiind conforme cu prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție. Arată că principiul egalității în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, presupune faptul că toate persoanele aflate în aceeași situație juridică beneficiază de același tratament juridic — în speță, în ceea ce privește răspunderea penală —, fără nicio discriminare. Or, tratamentul juridic penal diferit al unor persoane, stabilit în funcție de forma de participare penală și în funcție de locul săvârșirii infracțiunii, fiind vorba, astfel, de situații juridice diferite, nu este de natură să împiedice aplicarea efectivă a principiului constituțional al egalității în drepturi.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autoarelor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 213 alin. (1) din Codul penal — cu denumirea marginală „*Proxenetismul*” —, care au următorul cuprins: „*Determinarea sau înlesnirea practicării prostituției ori obținerea de foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituției de către una sau mai multe persoane se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi*”.

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autoarele excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că elementul material al laturii obiective a infracțiunii de proxenetism se poate realiza prin una dintre următoarele trei acțiuni distincte prevăzute de art. 213 alin. (1) din Codul penal, și anume determinarea practicării prostituției, înlesnirea practicării prostituției și obținerea de foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituției de către una sau mai multe persoane. Varianta-tip a infracțiunii reia varianta-tip a incriminării cu aceeași denumire marginală din art. 329 din vechiul Cod penal, cu unele modificări de ordin semantic realizate prin utilizarea unor termeni și sintagme noi, și anume „*determinarea*” în loc de „*îndemnarea*”, „*obținerea de foloase patrimoniale*” în loc de „*tragerea de foloase*”, „*una sau mai multe persoane*” în loc de „*o persoană*” (cu referire la practicarea prostituției). Acțiunea de determinare reprezintă, în fapt, o instigare, în sensul art. 47 din noul Cod penal, iar acțiunea de înlesnire constituie, la rândul ei, o modalitate a complicității, potrivit art. 48 din același Cod, cu diferența majoră față de vechea reglementare că fapta determinată sau înlesnită, și anume prostituția — care era incriminată în art. 328 din Codul penal din 1969 — nu mai reprezintă infracțiune potrivit noii legislații.

14. Rațiuni de politică penală — referitoare la asigurarea protecției persoanelor vulnerabile față de faptele de exploatare a acestora prin practicarea prostituției — au impus, însă, legiuitorului să incrimineze, în continuare, proxenetismul, atât în modalitățile normative simple de la art. 213 alin. (1) din noul Cod penal, cât și în modalitățile agravate reglementate la alin. (2) și (3) ale aceluiași articol, valoarea socială ocrotită fiind diferită față de cea avută în vedere de Codul penal anterior. Astfel, Codul penal din 1969 prevedea infracțiunea de proxenetism în titlul IX — „*Infracțiuni care aduc atingere unor relații privind conviețuirea socială*”, la capitolul IV — „*Alte infracțiuni care aduc atingere unor relații privind conviețuirea socială*”, în timp ce în noul Cod

penal incriminarea faptei de proxenetism a fost adusă în titlul destinat protecției persoanei, care este titlul I — „*Infracțiuni contra persoanei*”, printre infracțiunile care se referă la exploatarea persoanelor vulnerabile, având reglementarea în capitolul VII — „*Traficul și exploatarea persoanelor vulnerabile*”. Pornind de la grupul de infracțiuni în cadrul căruia a fost inclusă fapta de proxenetism în noul Cod penal, obiectul juridic principal al acestei infracțiuni constă în relațiile sociale referitoare la atributele fundamentale ale persoanei, relații care presupun procurarea mijloacelor de existență prin muncă, în condiții de respect pentru regulile de morală și de asigurare a demnității umane, cu excluderea oricăror acte de dobândire a unor foloase patrimoniale din practicarea prostituției de către o altă persoană. Având în vedere necesitatea reprimării proxenetismului și ținând cont de faptul că acesta este legat, în mod indisolubil, de comerțul sexual, a fost necesară, totodată, și definirea „*practicării prostituției*”, în art. 213 alin. (4) din noul Cod penal, ca fiind întreținerea de acte sexuale cu diferite persoane în scopul obținerii de foloase patrimoniale pentru sine sau pentru altul.

15. Critica autoarelor excepției privind încălcarea principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegiu și fără discriminări — pe motiv că, deși persoana care practică prostituția nu răspunde penal, instigatorul și complicele răspund, fiind încălcat principiul egalității de sancțiune consacrat de art. 49 din Codul penal, care prevede aceeași pedeapsă pentru toți participanții la infracțiune — nu poate fi reținută. Curtea constată, astfel, că nu este vorba de una și aceeași faptă, la care să participe atât autorul, adică persoana care se prostituează, cât și cel care determină sau înlesnește practicarea prostituției, întrucât participarea la prostituție sub forma instigării sau a complicității este incriminată distinct ca faptă autonomă în raport cu care ar putea exista acte distincte de participație. Așadar, proxenetul este autorul unei infracțiuni de sine-stătătoare, nefiind aplicabile dispozițiile art. 49 din Codul penal prin raportare la practicarea prostituției, care nu constituie infracțiune, fără ca prin aceasta să se aducă vreo atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție.

18. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Andreea Elena Marta și Maria Magdalena Lungu în Dosarul nr. 3.493/299/2013 al Judecătoriei Sectorului 1 București și constată că dispozițiile art. 213 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 1 București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

16. Potrivit jurisprudenței Curții, principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Totodată, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015, Decizia nr. 718 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 909 din 9 decembrie 2015). Or, în condițiile în care valorile sociale puse în pericol sunt diferite în cazul prostituției, respectiv al proxenetismului, acesta din urmă fiind incriminat ca infracțiune autonomă, autorul faptei de proxenetism nu se află în aceeași situație cu persoana care practică prostituția, astfel încât tratamentul juridic diferențiat este justificat.

17. Referitor la comparația cu reglementarea contravențională, Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice folosește o terminologie specifică — în sensul că anumite fapte constituie contravenție „*dacă nu sunt comise în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni*” — care determină ceea ce doctrina denumeste calificare alternativă, practica judiciară fiind cea care stabilește dacă fapta săvârșită constituie infracțiune sau contravenție.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 2

din 14 ianuarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 719 alin. (2)
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 718 alin. (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Paula Lăpușneanu și Constantin Lăpușneanu în Dosarul nr. 6.058/280/2014 al Judecătoriei Pitești — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 781D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 11 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 6.058/280/2014, **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 718 alin. (2) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Paula Lăpușneanu și Constantin Lăpușneanu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dreptul la un trai decent este încălcat prin stabilirea cauțiunii la o valoare mare raportat la venitul mediu pe economie și la textul de lege, în cazul executării silite. Prin conținutul său, dreptul la un nivel de trai decent include dreptul cetățeanului la condiții rezonabile de existență și la ameliorarea lor continuă, dreptul la hrană, îmbrăcăminte și locuință satisfăcătoare. De aceea, Constituția obligă statul la luarea măsurilor de dezvoltare economică și de protecție socială corespunzătoare.

6. **Judecătoria Pitești — Secția civilă** apreciază că textul legal criticat este constituțional.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 719 alin. (2) din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă art. 718 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Curtea observă că, după sesizarea sa, Codul de procedură civilă a fost republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, iar, după renumerotare, art. 718 alin. (2) a devenit art. 719 alin. (2), soluția legislativă fiind păstrată. Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins: „*Pentru a se dispune suspendarea, cel care o solicită trebuie să dea în prealabil o cauțiune, calculată la valoarea obiectului contestației, după cum urmează:*

- a) de 10%, dacă această valoare este până la 10.000 lei;
- b) de 1.000 lei plus 5% pentru ceea ce depășește 10.000 lei;
- c) de 5.500 lei plus 1% pentru ceea ce depășește 100.000 lei;
- d) de 14.500 lei plus 0,1% pentru ceea ce depășește 1.000.000 lei.”

12. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, spre exemplu prin Decizia nr. 59 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 19 martie 2015, și a reținut că instituirea obligației de plată a cauțiunii, ca o condiție a suspendării executării, are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor, în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silite, prin efectul suspendării acesteia, și, pe de altă parte, de a preveni și limita eventualele abuzuri în valorificarea unui atare drept de către debitorii rău-platnici. De asemenea, Curtea a constatat că instituirea unei cauțiuni nu aduce atingere principiului constituțional referitor la garantarea dreptului de proprietate privată, întrucât procedura contestației la executare asigură garanții suficiente pentru protecția dreptului de proprietate al tuturor părților implicate în proces, acestea având posibilitatea de a contesta executarea, de a solicita suspendarea acesteia, iar, în cazul admiterii contestației la executare și desființării titlului executoriu sau a executării înseși, persoanele interesate au dreptul la întoarcerea executării, prin restabilirea situației anterioare.

14. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate în sensul că prin instituirea obligației de plată a unei cauțiuni se aduce atingere dreptului la un nivel de trai decent, Curtea a apreciat că nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 47 alin. (1) din Constituție privind obligația statului de a lua măsuri de dezvoltare economică și protecție socială de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent, întrucât instituirea unei cauțiuni ca garanție a exercitării cu bună-credință a drepturilor și libertăților cetățenești nu are legătură cu măsurile

de dezvoltare economică și protecție socială ce trebuie luate de către stat. De asemenea, Curtea a mai constatat că, îndeplinindu-și obligația de a asigura cetățenilor un nivel de trai decent, statul trebuie să asigure un just echilibru între interesele creditorilor și cele ale debitorilor.

15. Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Paula Lăpușneanu și Constantin Lăpușneanu în Dosarul nr. 6.058/280/2014 al Judecătorei Pitești — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 719 alin. (2) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Pitești — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 ianuarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 3 din 14 ianuarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.000 alin. (1) din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că dispozițiile legale criticate, în aplicarea principiului constituțional al dreptului la apărare, reglementează tocmai posibilitatea exercitării căii de atac. Față de aceste considerente apreciază că nu a fost încălcat principiul constituțional referitor la dreptul la apărare, motiv pentru care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 999 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Agenția Națională de Administrare Fiscală în Dosarul nr. 1.875/225/2015 al Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 832D/2015.

4. Prin Încheierea din 21 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.875/225/2015, **Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 999 alin. (1) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Agenția Națională de Administrare Fiscală într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe civile a

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Judecătoria Drobeta-Turnu Severin prin care s-a admis cererea de ordonanță președințială.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că în situația în care instanța de fond admite cererea reclamantei și pronunță o hotărâre care poate fi atacată cu apel în 5 zile de la pronunțare, părții adverse îi este încălcat dreptul la apărare, deoarece nu are posibilitatea cunoașterii motivelor pentru care instanța admite cererea de ordonanță președințială și deci nu poate promova o cale de atac fără a cunoaște motivele pentru care cererea s-a admis, astfel încât să le poată combate sau nu.

6. **Tribunalul Mehedintzi — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă art. 999 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Curtea observă că, după sesizarea sa, Codul de procedură civilă a fost republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, după renumerotare art. 999 alin. (1) devenind art. 1.000 alin. (1) cu păstrarea soluției legislative. Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins: „*Dacă prin legi speciale nu se prevede altfel, ordonanța este supusă numai apelului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor.*”

11. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că procedura ordonanței președințiale este o procedură specială potrivit căreia instanța de judecată, stabilind că în favoarea reclamantului există aparența de drept, poate dispune luarea unor măsuri cu caracter provizoriu a căror urgență este justificată de necesitatea evitării prejudicierii unor drepturi sau interese legitime. Prin această procedură se creează posibilitatea celui vătămat într-un drept legitim de a se adresa justiției prin cerere de ordonanță președințială în cazuri grabnice pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

13. Soluționarea cererii de emitere a ordonanței președințiale se face cu citarea părților, potrivit regulilor privind citarea în procesele urgente, ori fără citarea acestora. Hotărârea care cuprinde ordonanța președințială este, potrivit dispozițiilor legale

criticate, supusă, dacă prin legi speciale nu se prevede altfel, numai apelului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor.

14. Autorul excepției de neconstituționalitate critică dispozițiile legale, apreciind că nu poate promova o cale de atac fără a cunoaște motivele pentru care cererea s-a admis, astfel încât să le poată combate sau nu, fiind astfel încălcat dreptul la apărare.

15. Curtea constată că pentru determinarea momentului de la care începe să curgă termenul de exercitare a căii de atac dispozițiile art. 1.000 din Codul de procedură civilă stabilesc că acesta curge diferit, în funcție de procedura de soluționare a cererii de ordonanță președințială, respectiv cu sau fără citarea părților. Așadar, dacă părțile au fost citate, termenul curge de la pronunțare, iar dacă ordonanța s-a dat fără citarea lor, de la comunicare.

16. Potrivit art. 999 alin. (4) din Codul de procedură civilă, motivarea hotărârii se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare. Față de dispozițiile art. 427 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Curtea reține că hotărârea care cuprinde ordonanța președințială se comunică din oficiu părților de îndată ce hotărârea a fost redactată și semnată în condițiile legii, chiar dacă a fost dată cu sau fără citare.

17. Instituirea unei norme speciale cu privire la momentul de la care începe să curgă termenul privind declararea căii de atac nu are semnificația unei atingeri aduse dreptului la apărare aparținând autorului excepției, aceasta deoarece dispozițiile art. 1.000 alin. (1) din Codul de procedură civilă trebuie interpretate în coroborare cu prevederile art. 470 alin. (5) din Codul de procedură civilă potrivit cărora, în cazul în care termenul pentru exercitarea apelului curge de la un alt moment decât comunicarea hotărârii, motivarea apelului se va face într-un termen de aceeași durată, care curge, însă, de la data comunicării hotărârii.

18. Așadar, în ipoteza în care soluționarea cererii de emitere a ordonanței președințiale a fost făcută cu citarea părților, apelul trebuie să fie declarat înăuntrul termenului de apel prevăzut de lege, iar motivarea apelului se va face de la comunicarea efectivă a hotărârii, într-un termen de aceeași durată.

19. Curtea reține că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru legal stabilit de legiuitor în virtutea competenței sale constituționale prevăzute de art. 126 din Legea fundamentală, cu respectarea anumitor exigențe, între care și stabilirea unor termene, după a căror împlinire valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă. Părțile citate la dezbateri au posibilitatea să cunoască soluția instanței și să acționeze în consecință, exercitându-și fără nicio îngrădire drepturile procesuale prevăzute de lege. Eventuala lipsă de diligență a părții care, deși a fost citată la dezbateri sau la pronunțarea hotărârii judecătorești, nu promovează calea de atac în condițiile prevăzute de lege nu poate constitui un viciu de neconstituționalitate.

20. Faptul că legiuitorul a reglementat o cale de atac cu o fizionomie juridică diferită nu relevă niciun aspect de neconstituționalitate, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 129 din Constituție potrivit căruia, „*împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Agenția Națională de Administrare Fiscală în Dosarul nr. 1.875/225/2015 al Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 1.000 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 ianuarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 8

din 14 ianuarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de A-R Halicilik Turizm San. Ve TIC. A.Ș., din Denizli, Turcia, în Dosarul nr. 5.764/279/2014 al Judecătoriei Piatra-Neamț și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 947D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosar, partea Rodica Ileana Gurău a depus note scrise prin care prezintă aspecte legate de fondul cauzei.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că respectivul caz de competență teritorială alternativă reglementat de art. 113 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă reprezintă o protecție a consumatorului prezumat a avea o poziție mai slabă din punct de vedere economic și al accesului la informații decât profesionistul, astfel că i s-a acordat dreptul de a alege între instanțele deopotrivă competente. Față de aceste considerente apreciază că principiile fundamentale invocate în cauză nu au fost încălcate și formulează concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 22 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 5.764/279/2014, **Judecătoria Piatra-Neamț a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de A-R Halicilik Turizm San. Ve TIC. A.Ș., din Denizli, Turcia, într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii consumatorului de anulare a unui contract de vânzare.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece este încălcat principiul constituțional al statului de drept prin afirmarea imperativă a aplicabilității principiului *lex fori* față de legislațiile cu care România nu are nicio legătură, ceea ce poate afecta grav credibilitatea unei hotărâri pronunțate în România împotriva unei persoane fizice sau juridice din afara zonei Uniunii Europene. Una dintre condițiile existenței unui stat de drept este aceea ca hotărârile pronunțate de către instanțele din statul respectiv să fie credibile pe plan internațional și recunoscute pretutindeni. Or, o normă de drept prin care se transmite că în România orice cetățean român poate să solicite constatarea nulității absolute, anularea, rezoluțiunea, rezilierea sau denunțarea unilaterală a contractului încheiat cu un profesionist (comerciant) este o normă care prejudiciază imaginea statului de drept în România.

7. În continuare apreciază că, dacă norma criticată ar fi avut aplicabilitate doar pentru spațiul teritorial al Uniunii Europene, zona cu care România dorește să își armonizeze legislația, poate că o discuție referitoare la aplicabilitatea dispozițiilor legale criticate la nivelul Uniunii Europene ar fi putut fi discutată de reprezentanții României cu cei ai celorlalți membri ai Uniunii.

8. Se mai susține că se încalcă și principiile general admise ale dreptului internațional, reglementarea criticată conducând la situații

absurde, inechitabile din punctul de vedere al dreptului internațional pentru comercianți, care, dacă ar cunoaște textul legal criticat, ar deveni reticenți în a mai vinde produse de orice fel cetățenilor români.

9. **Judecătoria Piatra-Neamț** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Arată că rațiunea instituirii cazului de competență teritorială alternativă prevăzută de dispoziția legală criticată o constituie protecția consumatorului, prezumat a avea o poziție mai slabă din punct de vedere economic și al accesului la informații decât profesionistul cu care contractează. În considerarea acestei situații s-a acordat dreptul de a alege între instanțele deopotrivă competente consumatorului.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 113 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, cu denumirea marginală *Competența teritorială alternativă*, care au următorul cuprins: „(1) În afară de instanțele prevăzute la art. 107—112, mai sunt competente: [...] 8. instanța domiciliului consumatorului, în cererile având ca obiect executarea, constatarea nulității absolute, anularea, rezoluțiunea, rezilierea sau denunțarea unilaterală a contractului încheiat cu un profesionist sau în cererile având ca obiect repararea pagubelor produse consumatorilor;”.

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la statul de drept și art. 10 privind relațiile internaționale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul de lege criticat stabilește o competență teritorială alternativă în favoarea consumatorului, în raport cu profesionistul, atunci când ambele părți au domiciliul sau sediul pe teritoriul României. În ceea ce privește consumatorul, Codul de procedură civilă reglementează competența teritorială a instanțelor după cum acesta are calitatea de pârât sau de reclamant în acțiunile deduse judecătii instanțelor române. Astfel, în situația în care consumatorul are calitatea de pârât, Codul de procedură civilă, prin art. 121 — *Cererile împotriva unui consumator*, stabilește competența exclusivă a instanței de la domiciliul consumatorului. O convenție privind atribuirea de competență prin care se derogă de la această regulă este admisibilă numai după nașterea dreptului la acțiune, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Codul de procedură civilă (aplicabile în ipoteza art. 121) potrivit cărora „în litigiile din materia dreptului consumatorilor, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, părțile pot conveni alegerea instanței competente, în condițiile prevăzute la alin. (1), numai după nașterea dreptului la despăgubire. Orice convenție contrară este considerată nescrisă.”

16. În ipoteza în care consumatorul are calitatea de reclamant, Codul de procedură civilă stabilește o competență teritorială alternativă, acesta având dreptul de a opta între instanța de la domiciliul pârâtului — regula generală stabilită de art. 107 din Codul de procedură civilă — sau instanța de la domiciliul său — potrivit art. 113 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă.

17. Prin aceste reglementări legiuitorul a urmărit protejarea consumatorului considerat a fi mai slab față de profesionist, atât din punct de vedere economic, cât și din punctul de vedere al obținerii informațiilor, determinat și de faptul că în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene alegerea competenței în contractele dintre profesionist și consumator este considerată o practică abuzivă, costurile legate de promovarea unei acțiuni în justiție putând fi descurajante pentru consumator, determinându-l pe acesta să renunțe la orice remediu legal sau la apărare, având ca efect excluderea sau obstrucționarea acestuia de a lua măsurile legale necesare apărării drepturilor sale [a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 iunie 2000, pronunțată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Cauza C-240/98 *Océano Grupo Editorial SA împotriva Roció Murciano Quintero*, paragrafele 22—23].

18. Autoarea excepției de neconstituționalitate apreciază că dispozițiile art. 113 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la statul de drept și art. 10 privind relațiile internaționale, deoarece afirmă imperativ aplicabilitatea principiului *lex fori* față de legislațiile străine cu care „România nu are nicio legătură”, fiind astfel grav afectată credibilitatea unei hotărâri pronunțate în România împotriva unei persoane fizice sau juridice din afara zonei Uniunii Europene.

19. Cât privește invocarea încălcării dispozițiilor constituționale ale art. 10 privind relațiile internaționale, Curtea reține că aceasta nu poate fi primită, deoarece nu există nicio contradicție între dispozițiile legale criticate și pactele internaționale, care trebuie să dea expresie clară și neechivocă intereselor naționale. Curtea observă că, de altfel, între România și Republica Turcia, în conformitate cu principiile suveranității naționale, egalității în drepturi și neamestecului în treburile interne ale părților contractante, în dorința de a dezvolta în continuare cooperarea în domeniul asistenței judiciare în materie civilă a fost încheiat Acordul privind asistența judiciară în materie civilă, semnat la Ankara la 28 septembrie 2005 și ratificat prin Legea nr. 214/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 29 mai 2006, fără ca norma legală criticată să afecteze în vreun fel prevederile acestuia.

20. În continuare, Curtea reține că dispozițiile legale criticate nu încalcă nici principiile generale cuprinse în art. 1 alin. (3) din Constituție, deoarece nu aduc atingere statului de drept, democratic și social, demnității omului, drepturilor și libertăților cetățenilor sau altor valori supreme garantate prin Legea fundamentală. Dispozițiile legale criticate, astfel cum s-a reținut la paragraful 15 din prezenta decizie, conferă o protecție sporită consumatorului în raporturile cu profesioniștii, fiind norme de procedură edictate de legiuitor în virtutea competenței sale constituționale conferite de dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”.

21. Curtea mai observă că prin acțiunea formulată în fața Judecătoria Piatra-Neamț s-a solicitat anularea unui contract de vânzare încheiat în Turcia între o persoană fizică română și o persoană juridică turcă, ce prevede printr-o clauză expresă că „este supus legilor și reglementărilor din Turcia”.

22. Pentru cele arătate, Curtea reține că susținerile autoarei excepției privesc, de asemenea, interpretarea și aplicarea legii de către instanța de judecată, care, potrivit art. 131 din Codul de procedură civilă, are obligația ca la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, din oficiu, să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competentă general, material și teritorial să judece pricina. Atunci când procesul de drept privat este caracterizat, printr-un element de extraneitate, ca fiind internațional, trebuie, mai întâi, să se stabilească dacă justiția română este competentă general, iar apoi să se stabilească instanța română competentă să soluționeze litigiul. Codul de procedură civilă stabilește competența instanțelor judecătorești române, în procesele de drept privat cu elemente de extraneitate, prin cartea a VII-a — *Procesul civil internațional*, titlul I — *Competența internațională a instanțelor române*, în măsura în care prin tratatele internaționale la care România este parte, prin dreptul Uniunii Europene sau prin legi speciale nu se prevede altfel.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de A-R Halicilik Turizm San. Ve TIC. A.Ș., din Denizli, Turcia, în Dosarul nr. 5.764/279/2014 al Judecătorei Piatra-Neamț și constată că dispozițiile art. 113 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Piatra-Neamț și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 ianuarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Andreea Costin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL COMUNICAȚIILOR ȘI PENTRU SOCIETATEA INFORMAȚIONALĂ

ORDIN

privind desemnarea reprezentanților Ministerului Comunicațiilor și pentru Societatea Informațională ca membri în cadrul Consiliului Infrastructurii naționale pentru informații spațiale în România

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 55/2015 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative,

luând în considerare prevederile art. 1 alin. (2) și (3) din Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului Infrastructurii naționale pentru informații spațiale în România, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 493/2010, cu modificările ulterioare,

având în vedere Adresa Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 2.068 din 3 februarie 2016, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 4/2010 privind instituirea Infrastructurii naționale pentru informații spațiale în România, republicată,

în baza art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 548/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și pentru Societatea Informațională, cu modificările și completări ulterioare,

ministrul comunicațiilor și pentru societatea informațională emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se desemnează ca membru titular, reprezentant al Ministerului Comunicațiilor și pentru Societatea Informațională, în cadrul Consiliului Infrastructurii naționale pentru informații spațiale în România domnul secretar de stat Radu Horia Dorcioman.

Art. 2. — Se desemnează ca membru supleant al reprezentantului prevăzut la art. 1 doamna Delia Popescu — președinte, Agenția pentru Agenda Digitală a României, care va participa cu drepturi depline la ședințele Consiliului Infrastructurii naționale pentru informații spațiale în România, în absența membrului titular.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului pentru societatea informațională nr. 432/2014 privind desemnarea reprezentanților Ministerului pentru Societatea Informațională ca membri în cadrul Consiliului Infrastructurii naționale pentru informații spațiale în România, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 din 7 august 2014.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Ministrul comunicațiilor și pentru societatea informațională,

Marius-Raul Bostan

București, 24 februarie 2016.

Nr. 129.

ORDIN
pentru modificarea Ordinului ministrului agriculturii
şi dezvoltării rurale nr. 150/2010 privind comercializarea
seminţelor de plante oleaginoase şi pentru fibre

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 305.715 din 11 februarie 2016, elaborat de Direcţia generală control, antifraudă şi inspecţii, Direcţia monitorizare inspecţii, verificare şi control,

luând în considerare necesitatea armonizării legislaţiei româneşti cu Directiva de punere în aplicare (UE) 2016/11 a Comisiei din 5 ianuarie 2016 de modificare a anexei II la Directiva 2002/57/CE a Consiliului privind comercializarea seminţelor de plante oleaginoase şi pentru fibre,

având în vedere prevederile art. 12 alin (1) din Legea nr. 266/2002 privind producerea, prelucrarea, controlul şi certificarea calităţii, comercializarea seminţelor şi a materialului săditor, precum şi înregistrarea soiurilor de plante, republicată,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (5) şi art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 1.185/2014 privind organizarea şi funcţionarea Ministerului Agriculturii şi Dezvoltării Rurale, cu modificările şi completările ulterioare,

ministrul agriculturii şi dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul ministrului agriculturii şi dezvoltării rurale nr. 150/2010 privind comercializarea seminţelor de plante oleaginoase şi pentru fibre, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 30 iunie 2010, se modifică după cum urmează:

— **în anexa nr. 2, la capitolul I punctul 2, litera b) va avea următorul cuprins:**

„b) Puritya varietală minimă a seminţelor varietăţilor hibride trebuie să fie:
— sămânţă Bază, componentă feminină — 99,0%;
— sămânţă Bază, componentă masculină — 99,9%;
— sămânţă Certificată din varietăţi hibride de rapiţă de toamnă — 90,0%;
— sămânţă Certificată din varietăţi hibride de rapiţă de primăvară — 85,0%;”.

Art. II. — Prezentul ordin se aplică de la 1 ianuarie 2017.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii şi dezvoltării rurale,
Achim Irimescu

Bucureşti, 15 februarie 2016.

Nr. 215.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

N O R M Ă

privind aprobarea Reglementărilor contabile aferente situațiilor financiare anuale aplicabile Fondului de garantare a asiguraților

În conformitate cu prevederile:

— art. 3 alin. (1) lit. b), coroborate cu prevederile art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 30 alin. (1) din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților și ale art. 3 din Statutul Fondului de garantare a asiguraților;

— art. 49 din Legea nr. 246/2015 privind redresarea și rezoluția asigurătorilor;

— art. 179 alin. (4) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, în baza prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din cadrul ședinței din data de 24 februarie 2016,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezenta normă.

Art. 1. — Se aprobă Reglementările contabile privind situațiile financiare anuale, aplicabile Fondului de garantare a asiguraților, prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezenta normă.

Art. 2. — Fondul de garantare a asiguraților întocmește situații financiare anuale și raportări contabile, potrivit Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — În cazul în care aplicarea reglementărilor contabile prevăzute la art. 1 impune modificarea unor tratamente contabile,

aceasta nu determină corecții ale operațiunilor contabile generate de evenimente anterioare intrării în vigoare a prezentei norme.

Art. 4. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, precum și pe site-ul Fondului de garantare a asiguraților, iar prevederile acesteia sunt aplicabile începând cu întocmirea situațiilor financiare ale anului 2015.

Art. 5. — Fondul de garantare a asiguraților are responsabilitatea evaluării componentelor soldurilor conturilor din bilanța de verificare conform reglementărilor contabile aprobate prin prezenta normă.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

București, 25 februarie 2016.
Nr. 15.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

